

Најстарији српски недељник НИН, освежен новим власником, изгледом и редакцијом, недавно је објавио повећи чланак који у увређеном тону говори о slabим резултатима националне Комисије за сарадњу са UNESCO и небризи државе за промоцију и заштиту домаће баштине. Апострофирана је улога бивше председнице Комисије а сада амбасадорке Републике Србије при сталној мисији при UNESCO др Зорице Томић, која је, каже се у тексту, награђена за свој нерад на месту председника Комисије амбасадорским местом у UNESCO. У посебно уоквиреном тексту следи кратак интервју са др Томић о активностима наше делегације. Али, то није све: у суседном оквиру - таблоидна бомба: **ВЛАДА ПЛАЋА ЗОРИЦИ ТОМИЋ СТАН У ПАРИЗУ 7000 ЕВРА!** Супротно небризи о културној баштини, у Србији се брзо напредује и лако стичу привилегије. То говори и случај Зорице Томић. Да бисмо из даљег текста сазнали како је први против високог закупа био Божидар Ђелић, који 'познаје прилике у Паризу', али да је после низа интервениција закуп ове резиденције ипак одобрен.

Неколико дана касније дневни таблоид Ало (у власништву Рингиера, као и НИН) преко целе насловне стране 'пуца' велику фотографију Зорице Томић шеретски и народски потписану са 'воли луксуз, па то ти је' уз вршетећи наслов у боји семафора **БРУКА У ПАРИЗУ! АМБАСАДОРКА ИЗНАЈМЉУЈЕ ГАЈБУ ЗА 7000 ЕВРА!**. Следи текст на ударној трећој страни, како се амбасадорка 'башкари' у луксузном апартману док земља пропада а радници гладују.

Дан касније, таблоид Press објављује текст који је за Пулицера у односу на пит-бул новинарство из Ало. Између осталог, има и чињеница: наводе се тврдње Министарства спољних послова да се одлучивало између више понуда, те да се не ради о стану, већ о службеној резиденцији коју има сваки амбасадор UNESCO и која служи за пријеме, дипломатске скупове, вечере и слично. Ово је поновио и сам министар Јеремић, нагласивши беспрекоран интегритет и компетенцију амбасадорке Томић, у паузама наступа гнева водитељке вести Б92. Следећег дана Ало наставља 'кидање' на насловној страни, а фамозна резиденција у интерпретацији ових новина за само један дан добија још 40 квадрата и један спрат приде.

Како је дошло до овог провлачења кроз таблоидно блато угледне професорке комуникологије, докторке филозофије која важи за особу од стручног и личног

интегритета, чији су научни и животни ставови супротни свакој идеји 'башкарења' и луксуза, нарочито о трошку државе?

Свако ко се понешто разуме у политику прозреће да је оваква медијска центрифуга ретко плод истраживачког новинарства те да "отровна стрела" није намењена само амбасадорки Томић, већ и њеном шефу, министру Јеремићу. Нешто упућенији могу да претпостављају и ко су 'мангупи', што рече Лењин, који су стрелу и одапели. Технологија таблоидног разапинања жртве већ је уходана ствар. Новитет у овом примеру је улога угледног недељника као таблоидне перјанице хушкачког говора и рушења стандарда који новинарство конституишу као професију. НИН се не зауставља, већ у следећем броју објављује још један текст налик чланку, у потпуности посвећен 'скандалозној кирији'. Овога пута није се губило време на бригу о споменицима културе, баштини и осталим трицама, већ се гађа право у *сриду*: луксузирање амбасадорке од наших пара. Занимљиво је да ауторка овог мини серијала није била вољна да сазна шта је њена мета по струци, и тако је прогласила Зорицу Томић за социолога. Ништа страшно: социолог, филозоф, све му је то исто! А некада су у том НИН-у седели Југ Гризел, на пример, или Тирке, па после Ћирјаковић...то су биле новине које се читају више дана.

Што се тиче арчења новца, кирија и вишеструких нула, једно мало поређење: како наводе Новости у тексту објављеном 16. јануара ове године, Србија за коришћење амбасаде и резиденције у Подгорици плаћа месечно око 20.000 евра!

Чему онда ова таблоидна драма, опасна по нечији живот? Треба ли да проф. Томић стрепи да јој побеснели незапослени радник на улици не залепи шамарчину јер је, гурајући новине у ципеле, прочитао како се неко башкари у центру Париза од његових пара? Како је то само неодољива тема за демагошко потпаљивање несретног народа, за све врсте ватрених колумни или веб коментара!

Разумно је поставити питање о томе да ли је јефиније купити резиденцију него је рентирати, постоје ли начини да се новац уштеди неким паметним решењем. Могуће је расправљати и треба ли сиромашна земља да прима стране дипломате у неком скромнијем амбијенту, можда онако шармантно, на мансарди, у кухињи, да се лепо послуже из шерпе на туфне, чему комплекси?

Уз све уважавање права медија на критику државних институција, јавних посленика и постављања питања везана за новац пореских обвезника, медијска страна овог случаја

Смрт таблоидима - слобода народу!

Пише: Драгана Кањевац
петак, 12 фебруар 2010 15:06

мирише на савремену, таблоидизирану верзију неумрле традиције бољшевичке уређивачке политике дискредитације личности какву су баштинили Доланц, Слоба или Мира Марковић, а путем телефонског апарата. И они су такође тврдили да чувају земљу и брину се о народном интересу. Још да су имали таблоиде, каква би то луда забава била!

А кад смо већ код несрећног народа - мали квиз за крај: како гласи народна пословица која констатује ко има обичај да непрекидно говори о поштењу?